

Φραντσέσκο Ντ' Αντάμο

Ένα μαγικό πέρασμα

Μετάφραση: Βασιλική Νίκα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ένα μαγικό πέρασμα

Η μετάφραση πραγματοποιήθηκε με την υποστήριξη του
Κέντρου για το Βιβλίο και την Ανάγνωση
του Υπουργείου Πολιτισμού της Ιταλίας.

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Φραντσέσκο Ντ' Αντάμο, *Ένα μαγικό πέραςμα*

Francesco D'Adamo, *La traversata*

Μετάφραση: Βασιλική Νίκα

Διορθώσεις: Μαρία Παπαλέξη

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Βίλλυ Καραμπατζιά

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright® για το κείμενο: Francesco D'Adamo 2021

Copyright® για την ελληνική γλώσσα: Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη) 2021

Copyright® για την εικονογράφηση εξωφύλλου: Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη) 2022

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα 2021 από τις εκδόσεις Il Castoro Srl,

Μιλάνο 2021

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Ιούνιος 2022

KET E017 ΚΕΠ 150/22 ISBN 978-960-16-7097-3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗΣ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Φραντσέσκο Ντ' Αντάμο

Ένα μαγικό πέραςμα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Βασιλική Νίκα

Κεφάλαιο ένα

Εκείνη τη νύχτα ο Ιεζεκιήλ ξύπνησε νιώθοντας μια παράξενη αναστάτωση, σαν να υπήρχε κάποιος κίνδυνος ή να είχε δει κάποιο κακό όνειρο.

Μα κίνδυνοι δεν υπήρχαν. Βρισκόταν στο σπίτι του, στο Σκουλίτσι, ένα μικρό χωριό, όπου όλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους και όπου το βράδυ μπορούσες να αφήσεις την πόρτα σου ανοιχτή, αφού δεν υπήρχε καμιά ανάγκη για αλυσίδες, λουκέτα, συναγερμούς και άλλα τέτοια πράγματα του διαβόλου, που έχουν όσοι ζουν σε μια μεγάλη πόλη. Απέξω άκουγε τον θόρυβο της θάλασσας, που του κράταγε συντροφιά για όλη του τη ζωή, αφού από πάντα ήταν ψαράς.

Κι όμως είχε δει ένα άσχημο όνειρο.

Ο Ιεζεκιήλ ήταν πολύ γέρος κι εδώ και χρόνια πια έβλεπε το ίδιο όνειρο: έτρεχε με τη μηχανή του, μια κόκκινη Guzzi, στη δροσιά της νύχτας, σε έναν δρόμο γεμάτο στροφές που ήταν πλάι στην ακτή, και διασκέδαζε όπως όταν ήταν νέος και είχε αγοράσει αυτή τη μηχανή μεταχειρισμένη από τον φαρμακοποιό του Μο-

ντεσκούρο, ενός χωριού σκαρφαλωμένου στην κορυφή του βουνού, ξεπληρώνοντάς τη λίγο λίγο κάθε μήνα, γιατί δεν είχε δεκάρα τσακιστή.

Κάθε νύχτα, σε μία συγκεκριμένη στιγμή στο όνειρο, δεν ήταν πια πάνω στη μηχανή του, αλλά ερχόταν η Κατερίνα, η γυναίκα του, που τον είχε αφήσει τέσσερα χρόνια πριν, ύστερα από μια σύντομη αρρώστια.

Στο όνειρο, η Κατερίνα δεν ήταν νέα και όμορφη όπως την είχε γνωρίσει στη γιορτή της Αγίας Ροζαλίας, όταν την είχε πάει δόλτα με την κόκκινη μηχανή του μια νύχτα που στον ουρανό υπήρχαν εκατομμύρια αστέρια. Όχι, ήταν όπως τη θυμόταν τις τελευταίες ημέρες της ζωής της, μια γριούλα με λίγα άσπρα μαλλιά ανάμεσα στα μαύρα και μερικές ρυτίδες γύρω από τα μάτια σαν αχνό ιστό αράχνης, και τη θυμόταν έτσι γιατί την αγαπούσε μέχρι την τελευταία στιγμή.

Στο όνειρο, η Κατερίνα τού έσφιγγε απαλά το μπράτσο και του έλεγε: «Σήκω, Ιεζεκιήλ» όπως του έλεγε πάντα για σχεδόν πενήντα χρόνια.

Και τότε ο Ιεζεκιήλ ξυπνούσε.

Ήταν αυτή η παράξενη ώρα που δεν είναι ούτε νύχτα πια ούτε μέρα ακόμη, όπου η σκούρα γραμμή της θάλασσας μπερδεύεται με τη γραμμή του ουρανού, αφού ακόμη δεν έχουν χωριστεί, αλλά η αυγή ετοιμάζεται να έρθει και τα θαλασσινά πουλιά τη νιώθουν και αρχίζουν να πετούν κυκλικά και να κρώζουν. Ο Ιεζεκιήλ σηκωνόταν πάντα εκείνη την ώρα για όλη του τη ζωή, γιατί είναι η ώρα που οι ψαράδες ρίχνουν τις δάρκες τους

στη θάλασσα φωνάζοντας στο σκοτάδι από τη μία πλώρη στην άλλη και ίσως είναι η ώρα που ξυπνούν και τα ψάρια, αν δεχθούμε ότι τα ψάρια κοιμούνται στην αγκαλιά των κυμάτων.

Ακόμη και τώρα, που ο Ιεζεκιήλ ήταν γέρος και δεν πήγαινε πια για ψάρεμα, είχε κρατήσει αυτή τη συνήθεια.

Εκείνη τη νύχτα, ανακάθισε στο κρεβάτι του ψάχνοντας τις παντόφλες στο σκοτάδι.

Να γιατί ένιωθε ταραγμένος. Είχε την εντύπωση ότι η Κατερίνα τον είχε ξυπνήσει πριν από τη συνηθισμένη ώρα και αυτό ήταν στ' αλήθεια παράξενο, γιατί δεν είχε συμβεί ποτέ στα πενήντα χρόνια. Η Κατερίνα δεν είχε κάνει ποτέ λάθος.

Σηκώθηκε, πήγε στην κουζίνα, άναψε το φως και άρχισε να φτιάχνει τον καφέ του, σκούρο και δυνατό, αυτόν που πάντα τού έφτιαχνε η γυναίκα του και που τώρα είχε μάθει να φτιάχνει μόνος του. Στην κουζίνα υπήρχε ένα μεγάλο, θορυβώδες ξυπνητήρι ακουμπισμένο στον μπουφέ. Το κοίταξε. Και όμως, είχε στ' αλήθεια συμβεί: η Κατερίνα τον είχε ξυπνήσει τουλάχιστον μισή ώρα νωρίτερα.

Ο Ιεζεκιήλ ρούφηξε τον καφέ του, πολύ γλυκό, όπως του άρεσε, καθισμένος στο παλιό τραπέζι με τη μαρμάρινη επιφάνεια.

Τι ήθελε να του πει όλο αυτό; Δεν μπορεί να ήταν τυχαίο.

Το σπίτι του Ιεζεκιήλ έβλεπε στην παραλία του χω-

ριού και υπήρχε πάντα λίγη άμμος στο πάτωμα. Η άμμος δεν τον ενοχλούσε, ούτε η αλμύρα που φούσκωνε το ξύλο στις πόρτες και στα παράθυρα. Αντίθετα, όταν ζούσε η Κατερίνα, συνέχεια καθάριζε.

Ακουγόταν δυνατά ο υπόκωφος ήχος της θάλασσας, που είχε φουσκώσει από το προηγούμενο βράδυ, κάτω από τη δύναμη του αέρα που σφύριζε δυνατά. Καταιγίδα. Τα καϊκια δε θα μπορούσαν να βγουν εκείνο το πρωί και έτσι όλοι οι άντρες θα πέραγαν τη μέρα στο σπίτι τους, σαν χαμένοι και με σταυρωμένα τα χοντρά χέρια τους, αυτά που έχουν όλοι οι ψαράδες.

Ο Ιεζεκιήλ τελείωσε τον καφέ του, ντύθηκε, έβαλε τη νισεράδα του και πρόβαλε στην πόρτα.

Ήταν στ' αλήθεια πολύ νωρίς. Μέχρι και τα φώτα στο Καφέ ντελ Πόρτο ήταν ακόμη σθηστά.

Το Καφέ ντελ Πόρτο ήταν το πρώτο που άνοιγε κι έτσι μπορούσαν οι ψαράδες να πιουν κάτι ζεστό και δυνατό ή να πουν δυο κουβέντες ή τα νέα τους πριν μπουν στη θάλασσα. Ήταν το μοναδικό αναμμένο φως σε όλο το χωριό εκείνη την απίθανη ώρα, σαν φάρος που οδηγούσε στο σκοτάδι τους ανθρώπους που έδγαιναν από τα σπίτια τους με τις νισεράδες και τα μάλλινα σκουφιά, ακολουθώντας τα στενά δρομάκια που οδηγούσαν στο λιμανάκι.

Ο Ιεζεκιήλ ήταν όλο και πιο ανήσυχος. Αν η Κατερίνα τον είχε ξυπνήσει νωρίτερα, αυτό σήμαινε ότι κάτι είχε συμβεί.

Βγήκε διαστικά.

Τα μεγάλα κύματα σκέπαζαν σχεδόν όλη την ακτή, μέχρι εκεί που ήταν στοιδαγμένες οι πιο μικρές δάρκες και τα φουσκωτά και τα κανό για τους τουρίστες, που θα άρχιζαν να φτάνουν εκεί σε λίγες ημέρες.

Ήταν Ιούνιος, αλλά ο αέρας ήταν ακόμη δροσερός, ο Ιεζεκιήλ, χωμένος μέσα στη νιτσεράδα του, ένιωθε τον αφρό των κυμάτων να βρέχει τα πόδια του.

Στο κοντινό λιμάνι, παρά το σκοτάδι, διακρίνονταν οι κορυφές από τα κατάρτια των δεμένων καϊκιών που ταλαντεύονταν βίαια και έπεφταν το ένα πάνω στο άλλο, και ακούγονταν τα σχοινιά να σφυρίζουν καθώς τα τέντωνε ο άνεμος. Ήταν και η Εσμεράλντα ανάμεσα σ' αυτά, το καϊκι του, ένα καρυδότσουφλο που κατάφερε να αγοράσει ύστερα από πολλές θυσίες, με το οποίο πήγαινε για ψάρεμα για σαράντα χρόνια, μα τώρα δεν το χρησιμοποιούσε πια, μόνο για καμιά μικρή βόλτα κάθε τόσο, γιατί ήταν πια πολύ γέρος για να ταξιδεύει στη θάλασσα.

Όχι, εκείνη τη μέρα δε θα έβγαινε κανένας, ήταν πολύ επικίνδυνο.

Η πρώτη αχτίδα φωτός τρύπωσε ανάμεσα στον ουρανό και τη θάλασσα και σχεδόν την ίδια στιγμή άναψαν τα φώτα στο Καφέ ντελ Πόρτο. Η θάλασσα ήταν μια μαύρη λακκούδα με άσπρες αφρισμένες ρίγες.

Δε φαινόταν τίποτε ακόμη.

Ο Ιεζεκιήλ συγκέντρωσε τη σκέψη του. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

Ένας θόρυβος. Ανάμεσα στο σούρσιμο των κυμάτων,

το σφύριγμα των σχοινιών από τα δεμένα καΐκια και το κρώξιμο των γλάρων υπήρχε και κάτι άλλο.

Φώναζαν.

Μπορούσες να τους ακούσεις ανάμεσα στο ένα σφύριγμα του ανέμου και στο άλλο.

Προσπάθησε να ακούσει καλύτερα.

Κάποιος ήταν στη θάλασσα και φώναζε. Έμοιαζαν να είναι πολλοί.

Ο Ιεζεκιήλ έτρεξε προς το απάγκιο, όπου υπήρχαν οι μεγάλοι φανοί που χρησιμοποιούσαν σε περίπτωση ανάγκης, βρήκε έναν, τον άναψε, τον γύρισε με κόπο πάνω στη βάση του και τον έστρεψε προς τη θάλασσα, κόδοντας την επιφάνεια με το φως, προσπαθώντας να διακρίνει κάτι.

Μόνο μαύρα κύματα και αφροί.

Μπορεί να το φαντάστηκε όλο αυτό.

Πράγματι ο άνεμος ήταν πολύ δυνατός για να καταφέρει κάποιος να ακούσει κάτι και οι γλάροι έκαναν κύκλους πετώντας και κρώζοντας χωρίς σταματημό.

Αλλά αν η Κατερίνα τον είχε ξυπνήσει νωρίτερα, τότε κάποιος λόγος θα υπήρχε, επαναλάμβανε στον εαυτό του.

Το φως στον ορίζοντα προχωρούσε, όπως έκανε πάντα από την εποχή της Δημιουργίας. Ήταν κίτρινο και πορτοκαλί.

Για μια στιγμή κόπασε ο άνεμος.

Φώναζαν, αυτή τη φορά ήταν σίγουρος.

Έστρεψε τον φανό στα κοφτερά βράχια που έκλει-

ναν τη μία άκρη της ακτής και εκεί υπήρχε κάτι. Έμοιαζε με δάρκα, μαύρο στο μαύρο, δεν ξεχώριζε καλά, και στη δάρκα ήταν άνθρωποι. Ίσιωσε ξανά τον φανό, τους είδε να κουνούν τα χέρια και να κάνουν κινήσεις απελπισίας.

Μπορεί να προσάραξαν, μπορεί να χτύπησαν πάνω στα βράχια και να κινδύνευαν να δυθιστούν. Τα βράχια ήταν καμιά εικοσαριά, τριανταριά μέτρα από την ακτή. Σιγά το πράγμα. Αλλά όχι με αυτή τη θαλασσοταραχή. Και αυτοί στη δάρκα ίσως δεν ήξεραν κολύμπι. Και όπως και να 'χε, τους είχε πιάσει πανικός.

Ο Ιεζεκιήλ ξαναγύρισε στην παραλία νιώθοντας την άμμο να γλιστράει κάτω από τα πόδια του, προσπαθώντας να περπατήσει όσο πιο γρήγορα μπορούσε – άσχημο να είσαι γέρος, γίνεσαι πιο αργός κι από σαλιγκάρι. Γύρισε γύρω από το απάγκιο, γύρισε στον δρόμο, έτρεξε με καρδιά που χτυπούσε με χίλια, έφτασε στη μύτη του βράχου που έκλεινε την παραλία στην απέναντι πλευρά του λιμανιού. Εκεί ήταν η μεγάλη μπρούντζινη καμπάνα, που από πάντα έδινε σήμα για αυτόν που ήταν στη θάλασσα και χτύπαγε συναγερομό για όποιον ήταν στη στεριά.

Άρπαξε το βαρύ σήμαντρο.

Το φως έτρεχε πάνω στη θάλασσα.

ΣΝΤΑΝΤΑΝΝ!

ΣΝΤΑΝΤΑΝΝ!!

Ο Ιεζεκιήλ χτυπούσε το βαρύ σήμαντρο στην μπρούντζινη καμπάνα.

Ξυπνήστε, να πάρει, ξυπνήστε!

Άναψαν τα πρώτα φώτα των σπιτιών, κάποια παράθυρα άνοιξαν.

Τι συμβαίνει;

ΣΝΤΑΝΤΑΝΝ!

ΣΝΤΑΝΤΑΝΝ!!

Βιαστείτε!

Έφτασαν τρέχοντας οι πρώτοι άντρες.

«Εκεί» έδειξε ο Ιεζεκιήλ.

Ο ήλιος της αυγής ξέφυγε από το σκοτάδι του θανάτου, έδγαλε το δάχτυλο και φώτισε τους ναυαγούς. Τώρα μπορούσαν να τους δούνε.

Ήταν, πράγματι, μια βάρκα, ένας σωρός από ξύλα, που είχε χτυπήσει πάνω στα βράχια και κινδύνευε να βυθιστεί από στιγμή σε στιγμή από την ορμή των κυμάτων. Πάνω ήταν κάποιοι άντρες. Είχαν σκούρα πρόσωπα, που μπερδεύονταν με τα σκοτεινά χρώματα που ακόμη σκέπαζαν τη θάλασσα.

Στην ακτή είχαν μαζευτεί κάμποσοι άνθρωποι και κάποιοι έκαναν σήμα σε αυτούς της βάρκας: «Πέστε μέσα». Αν έμεναν εκεί, τα κύματα θα τους έλιωναν πάνω στα βράχια, αν όμως δούταγαν στο νερό, ήταν μόνο είκοσι μέτρα, ακόμη και με αυτή τη θάλασσα...

Αλλά εκείνοι δεν κουνιόνταν και συνέχιζαν να φωνάζουν.

Η βάρκα τινάζόταν σε κάθε κύμα.

«Πρέπει να πάμε εμείς» είπε ο Ιεζεκιήλ.

Υπάρχουν μικρές χειρονομίες που μοιάζουν ανώφελες,
αλλά τελικά λειτουργούν σαν τα πιο δυνατά φάρμακα.
Αναπερνούν τις ελπίδες αυτών που τις δέχονται και γιατρέυουν την αδιαφορία.
Αυτό το ξέρει καλά ο Ιεζεκιήλ.
Αυτή είναι η ιστορία του μαγικού του περάσματος.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-960-16-7097-3

9 789601 670973 >

Βοηθ. κωδ. μηχανής 11097